PENSEO

N-ro 114

Apr./2001

Monata Beletra Revueto en Esperanto

Honorita de Premio Grabowski,1994

Fondita en 1990; Enretigita en 1997 **www.anteo.domainvalet.com**

✧*MIKRONOVELO*

Muta Junulino

An Qing

Apud la parko de urbeto malfermiĝis butiko por vendi pentraĵojn. La mastro de la butiko estis junulino, delikata, beleta kaj bonhumora, sed, bedaŭrinde, muta. Oni ne sciis, de kie ŝi venis, kaj nur tion, ke ŝi ne nur vendas pentraĵojn, sed ankaŭ lertas en pentrado. Floroj kaj birdoj estis ŝiaj ŝatataj temoj en pentrado.

Dum Valentena tago, multaj bukedoj da rozoj estis vendataj en la strato. Ŝi tamen pendis sur la pordo de la butiko pli ol cent pentraĵojn de rozoj en diversaj pozoj, kaj krome alian afiŝon, kiu legiĝis, "Freŝaj rozoj velkos, dum tiuj surpaperaj rozoj floras por ĉiam." Ŝiaj pentraĵoj forvendiĝis tre rapide neatendite.

Kvankam ŝi estis muta, ŝi tamen sin montris bele impresiva. Ŝiaj ovala vizaĝo, rekta nazosto, maldikaj kaj iome longaj lipoj, iomete levitaj buŝanguloj, kaj klara kaj flua konturo konverĝis en la impreson de saĝeco kaj virteco. Sed en ŝiaj rigardoj kaŝiĝis profundaj zorgoj. Oni bedaŭris, kial ŝi, kun tiel bela kaj bona aspekto, devas esti mutulino. Vere estis, ke neniu estas perfekta.

Ĉar ŝi ne povis paroli, ŝi fiksis sur sia vendotablo nigran tabuleton, tiel ke aĉetantoj povu skribe konversacii kun ŝi.

Autune okazis ekspozicio de pentraĵoj en la urbeto. Iutage eksterlanda gasto en akompano de la urbeta aŭtoritatulo venis por viziti historiajn vidindaĵojn. Post kiam li pririgardis templojn, la aŭtoritatulo diris al li, "En nia urbeto estas okazigata ekspozicio de pentraĵoj. Bonvole honoru ĝin per via vizito."

Kun granda intereso, la gasto kaj aliaj akompanantoj pririgardis la pentraĵojn. Unu pentraĵo, titolita "Birdetoj Kantas", imponis al ili. Sur la pentraĵo, aro da birdoj gaje kantas super vasta akvo, kaj ĉe la akva rando knabino, kun etenditaj sveltaj longaj brakoj, kontemplas seriozmiene la birdojn sur la ĉielo. La subskribinto de la pentraĵo estis "Mutulino".

Post tio, la eksterlanda gasto kaj aliaj akompanantoj vizitis la butikon de Mutulino. La gasto elektis kelkajn pentraĵojn, inkluzive de tiu titolita "Birdetoj Kantas", kaj oferis la totalan prezon de 100,000 dolaroj por aĉeti ilin. Mutulino neniel elvendis la pentraĵon "Birdetoj Kantas" en la ekspozicio. Kvankam la aŭtoritatulo faris al ŝi persvadojn kaj la gasto altigis la prezon, ŝi tamen obstine rifuzis. Kun granda bedaŭro, la gasto forportis aliajn pentraĵojn. Pro tio ŝi fariĝis famulo en la urbeto.

De tiam ŝia butiko fariĝis homplena kaj ĉiuj pentraĵoj fare de ŝi estis konkure elaĉetitaj. Sed ŝi estis serioza pri sia pentrado. Ĉiutage ŝi produktis nur unu aŭ du pentraĵojn kaj pentris laŭ sia bontrovo, neniam obeante alies postulon. Por tiu pentraĵo "Birdetoj Kantas", multaj proponis altajn prezojn por aĉeti kaj ŝi neniel ĝin forlasis. Do, ŝiaj pentraĵoj fariĝis famaj artikloj en la urbeto.

Unu tagon, maljunulo kun longa barbo eniris ŝian butikon. Post pririgardo al ŝiaj pentraĵoj kaj zorgema kontrolado al ŝiaj brovoj, oreloj kaj langa tegaĵo, li diris pere de skribado sur la nigra tabuleto, "Mi povas kuraci vian malsanon, almenaŭ mi povas resanigi vin." Post tio, li volis palpi al ŝi la pulson, sed ŝi rifuzis.

Mutulino, kiu ĉiam sin donis al pentrado, sukcesis krei serion da pentraĵoj titolitan "Birdetoj Flugas sur la Ĉielo", kiu aperiĝadis sur diversnivelaj pentraĵ-gazetoj. Ŝi sin trovis en altgrada

stato de kreado kaj pro tio kelkfoje ŝi eĉ ĉesigis sian negocadon.

Post kelkaj tagoj, la maljunulo venis refoje. Li diris, "Miaopinie, vi afaziiĝis ne denaske, sed pro ia kaŭzo. Mi okupiĝas pri kuracado dum plejparto de mia vivo kaj akumulis kelkajn spertojn, tiel ke mi akiris iom da sukceso en kuracado de tiaspecaj malsanuloj. Por ke mi faru ion praktikan por talenta junulino, mi akceptos nenian groŝon en via kuracado…"

Ŝiaparte, la mutulino absorbite miksis farbojn kaj disvolvis paperon por fari pentraĵon titolitan "Tankvileco", kiun ŝi konceptis antaŭan nokton. Kvazaŭ en la cirkonstanco sen ajnaj ĉeestantoj, ŝi ĝin elfaris malpli ol du horojn. Ŝi montris la pentraĵon al la maljunulo. Sur ĝi birdo ŝvebas sur la pura ĉielo senzorge kaj libervole super pura marakvo. Poste ŝi skribis sur la nigra tabulelo por respondi al la maljunulo, "Ĝuste pro tio, ke mi ne afaziĝis denaske, mi rifuzas vian kuracadon. Mi volas teni al mi trankvilecon, en kiu, mi pensas, mi povas produkti pli multajn kaj pli bonajn pentraĵojn. Mi dankas vin pro via bona volo." Kaj ŝi donacis la pentraĵon al la maljunulo. Li senvorte akceptis ĝin kaj eliris el ŝia butiko.

Post kelka tempo la butiko fermiĝis. Kelkaj diris, ke ŝi iris aliloken por fari skizadon, aliaj asertis, ke ŝi malfermis alian pentraĵbutikon en alia urbeto, triaj opiniis, ke ŝi ne vendas pentraĵojn plu, sed absorbiĝas en kreado, kaj kvaraj certis, ke la fremlanda gasto invitis ŝin al… Onidiroj variis, sed neniu sciis la veron.

elĉinigis Lunlun

*** *** *** *** ***

EL 《LAŬZI》

ĈAPITRO 19

(Laŭzi rekomendas revenon al la simpla stato de la naturo. Laŭ li, la plej efika maniero de la regado de regno estas modestigi la eksteraĵon, simpligi la menson, bridi la egoismon, malpliigi la dezirojn, kaj forĵeti la klerecon ktp.)

Forigu la saĝecon kaj rezignu la sagacon[1],
Kaj la popolo havos de tio centoble pli da bono.
Forigu la virton kaj rezignu la juston[2],
Kaj la popolo revenos al fila devo kaj gepatra amo.
Forigu la ruzon kaj rezignu la profitemon,
Kaj malaperos ŝtelistoj kaj rabistoj.
Tiuj ĉi tri, kiel principoj, tamen ne sufiĉas,
Tial devas ekzisti ankoraŭ aliaj, sekvendaj por la popolo:
Modestigi la eksteraĵon kaj simpligi la menson,
Bridi la egoismon kaj malpliigi la dezirojn,
Forĵeti la klerecon[3], por ke oni ne plu konu la malĝojon.

[1] Ĉi tie la "saĝeco" kaj la "sagaco" aludas la ruzecon kaj hipokritecon.

[2] La "virto" kaj la "justo" propre devus servi kiel edifaj rimedoj, sed ofte ili estas uzataj kiel maskoj por kovri hipokritajn kaj malbonajn agojn.

[3] Same kiel noto 1 de tiu ĉi ĉapitro.

ĈAPITRO 20

(Laŭzi rigardis vulgaraj la ordinarajn homojn, kiuj vivis gaje kaj senzorge, dum li sentis sin stulta, malklera, senkapabla kaj mallerta. Kial do? Ĉar li, nutrata de la Taŭo, jam eniris en sublimigitan staton, en kiu lia sintenado al la vivo fariĝis diferenca de tiu de la ordinaruloj. Ĉi-sence dirite, la stulteco de Laŭzi estas ĝuste lia saĝeco, kiu ebligas al lia spirito penetri profunde en la vivon, dum la saĝeco de la ordinaruloj estas nur la manifestiĝo de la supraĵeco kaj malprofundeco de ilia spirito.)

Kia estas la diferenco inter jes-respondo kaj riproĉo?
Kia estas la diferenco inter la bono kaj la malbono?
Tio, kion aliaj timas, ne povas ne esti timata.
Tiele estas de la pratempo kaj tiele restos eterne!
Ĉiuj aliaj homoj estas tiel gajaj kaj senzorgaj,
Kvazaŭ ili partoprenus en festenado
Aŭ ascendus belvidejon por ĝui printempan pejzaĝon,
Dum nur mi sola estas indiferenta, apatia,
Kvazaŭ mi estus bebo ridi ankoraŭ ne povanta,
Aŭ senhejmulo, kiu vagadus lace.
Ĉiuj aliaj homoj havas superfluaĵojn,

Nur mi sola kvazaŭ suferas je nesufiĉeco.
Ho, kia stultulo mi estas, kiu estas en plena
malklereco!
Ĉiuj aliaj homoj estas klarmensaj,
Nur mi sola estas en spirita nebuleco.
Ĉiuj aliaj homoj estas sagacaj,
Nur mi sola havas obtuzan kapon.
Ĉiuj aliaj homoj estas kapablaj,
Nur mi sola estas mallerta.
Mi sola estas diferenca de ili ĉiuj,
Ĉar mi estas nutrata de la Patrino, la Taŭo.

Trad. Wang Congfang

MODERNAJ POEMOJ

MODERNAJ POEMOJ

Mi Havas Nigran Koltukon

Ma Li

malaperis vojoj
kaj telefonaj stangoj
jam kovris du liniojn da piedspuroj polv' el dista loko
do kiun mi atendas fine

ne neĝas, ĉi tie estas sudo
ekblovas vent'. La tutan vintron ventis
survoje, maljunuloj jen volviĝis en surtuto
virinoj jen surhavis kaptukon koloran
mi dubas, ĉu tia frido regis
koltukon nigran havas mi sur mia kolo
kiun li donacis al mi
neniu scias
fieras mi, ĝi estas nigra
flirtanta ĉiam kiel nigra algo
ĉi tie staru por momento
ne movu viajn paŝojn, nee
ĝis la tagmezo, aŭ ĝis la vespero
ĉar ĝuste tie ĉi sin trovis granda ŝtono
kaj feniksa arbo
ni sidis tie, ĝuste tie
ĉiufoje, kiam vent' levblovis
baskon mian, mi sin turnis
ve, sed nun
por kio mi venas ĉi tien
kaj kial mi ankoraŭ tenas vin en mia penso
forgesis mi lin certe
forgesis, vere

alia venta hasta teda vesperiĝo
ĉi tie nur mi staras
surhavas nur mi nigran la koltukon
mian nigran aglon

malaperis vojoj
kaj telefonaj stangoj
jam kovris du liniojn da piedspuroj polv' el dista loko
do kiun mi atendas fine
ĉu aŭ ne… atendas mi la neniaman
vesperon vintran? se ne
do kiun mi atendas fine

elĉinigis Lao Shi

Sopiro

Ĉuisto

La lum' de sun' subira
reflektas florkolore
aspektas jen altira
resaltas alten sore.
Al vi ĝi per zefiro
kunportas kun deziro
mesaĝon bonhumore.

Vintro sen Neĝo

Yang Liuhong

mi senĉese preĝas por vi
veran vintran la neĝadon
tamen nure nigra grundo
montras sian novan estetikon

vi admonis
mi atendu ne plu

mi al nord' veturu
kie kreskas cedroj
kie hundoj tiras sledojn
kie vivas jen ĉasistoj
tiuspeca nordo

mi respondis
nu atendu
mi sur vitralo
pentris sesangulajn neĝerflorojn
kaj malgrandan ruĝan
domon kaj flam-vulpajn
spurojn

akv-vapor' konverĝas.
akvaj gutoj
fluas kiel heĝo
ĉirkaŭante l' sunon
en la centro
nub-simila neĝo rajdas venton norden

vi foriris.
dum la tuta vintro
mi atendu ĉiam
ne neĝad' alvenis…

elĉinigis Wang Bo

&&&&&&&&&&&&&&&&&&

Ĉina Fablo

Semo kaj Roko

Qiu Chunlin

Semo estas premita sub Roko.

"Bonvole cedu iom da spaco por mi," Semo petas Rokon. Sed tiu ignoras lian peton.

"Se vi ne cedas, mi renversos vin!" Semo diras al Roko. Ĉe tio, tiu eksplodis per malestima ridego, dirante, "Do mi atendu ĝis kiam vi renversos min!"

Roko malestimas Semon, sed li forgesas, ke kvankam Semo estas malgranda, li havas viglan vivipovon. Alkroĉiĝante strikte al la sino de la tero, li suĉas akvon kaj nutraĵon el la tero. Iom post iom li naskas ŝoson kaj etendas sin malrapide tra fendo de Roko. En varma sunlumo, li kreskas kiel granda arbo. Liaj fortikaj radikoj finfine rompas Rokon en malgrandajn pecojn.

elĉinigis Katio

POEMO EL DU FU

Alven' de Gasto

Super akv' printempa ĉirkaŭ mia domo,
Jen frekventas birdaj grupoj en ŝvebado.
Ne ankoraŭ balaitas por vi l' pado,
Barilpordon mi malfermas , mia homo.
Hejmo mia distas de la bazarloko,
Vin regalu povre mi per vin' malklara .
Ĉu vin-akompane la oldul' najbara?
Lin kondukos por plezuro nur alvoko.

Trad. Vejdo

Mondonacoj	
Peng Zhengming	**￥100**
Zeng Zhaotian	**￥50**
Cai Shiliang	**￥20**
Cai Guangxin	**￥20**

KORAN DANKON PRO VIA SUBTENO!

* *

Eldonas Redakcio de *Penseo*
Adreso: s-anino Harpina WU
Poŝtkesto 136, Jichang-xi,
Guangzhou, Ĉinio, CN-510403
E-poŝto: harpina@21cn.com
POŜT-KUPONOJ ESTAS BONVENAJ!
…………..
Ĉefredaktoro: s-ro Yida Wei (Vejdo)
Adreso: Fremdlingva Fakultato, Shantou Universitato,Guangdong515063, Ĉinio
Tel: (0754) 2903012 (hejme)
E-poŝto: wyd168@21cn.com
Ĉiujn kontribuaĵojn al la ĉefredaktoro.
****